

TONTTU

Pakkasyö on, ja leiskuen
Pohja loimuja viskoo.
Kansa kartanon hiljaisen
yösydän untaan kiskoo.
Ääneti kuu käy kulkuaan,
puissa lunta on valkeanaan,
kattojen päällä on lunta.
Tonttu ei vaan saa unta.

Ladosta tulee, hankeen jää
harmaana uksen suuhun,
vanhaan tapaansa tirkistää
kohti taivasta kuuhun,
katsoo metsää, min hongat on
tuulensuojana kartanon,
mieltivi suuntaan sataan
ainaista ongelmataan.

Partaa sivellen aprikoi,
puistaa päätä ja haastaa-
"ei tätä ymmärtää en voi,
ei tää pulma on vasta"-
heittää tapaansa järkevään
taas jo pois nämä vaivat pään,
lähtee toimeen ja työhön
lähtee puuhiinsa yöhön.

Aitat ja puodit tarkastain
lukkoja koittaa nytkyin-
lehmät ne lehdoista näkee vain
unta kahleissa kytkyin;
suitset ja siimat ei selkään soi
ruunan, mi myöskin unelmoi
torkkuen vasten seinää;
haassa se puree heinää.

Lammasten luo käy karsinaan,
makuulla tapaa ne ukko;
kanat jo katsoo, pienallaan
istuu ylinnä kukko,
kopissa Vahti hyvin voi,
herää ja häntää liehakoi,
tonttu harmajanuttu
Vahdille kyllä tuttu.

Puikkii ukko jo tupahan,
siellä on isäntäväki,
tontulle arvoa antavan
näiden jo aikaa näki;

varpain hiipivi lasten luo,
nähdäkseen sulot pienet nuo,
ken sitä kummeksis juuri;
hälle se riemu on suuri.

Isän ja pojan on nähnyt hän
puhki polvien monten
nukkuvan lasna; mut mistähän
tie oli avutonten?
Polvet polvien tietämiin
nousi, vanheni, läks'-mihin niin?
Ongelma, josta halaa
selkoa, noin taas palaa!

Latoon parvelle pyrkii vaan,
siellä hän pitää majaa;
pääskyn naapuri suovallaan
on liki räystäään rajaa;
vaikka pääsky nyt poissa on,
keväällä tuoksuun tuomiston
kyllä se saapuu varmaan
seurassa puolison armaan.

Silloin aina se sirkuttaa
monta muistoa tieltä,
ei toki tunne ongelmaa,
näin joka kiusaa mieltä.
Seinän raosta loistaa kuu,
ukon partahan kumottuu,
liikkuu parta ja hulmaa,
tonttu se miettii pulmaa.

Vaiti metsä on, alla jään
kaikki elämä makaa,
koski kuohuvi yksinään
humuten metsän takaa.
Tonttu puoleksi unissaan
ajan virtaa on kulkevinaan,
tuumii, minne se vienee,
missä sen lähde lienee.

Pakkasyö on, ja leiskuen
Pohja loimuja viskoo.
Kansa kartanon hiljaisen
aamuhun unta kiskoo.
Ääneti kuu käy laskemaan,
puissa lunta on valkeanaan,
kattojen päällä on lunta.
Tonttu ei vaan saa unta.